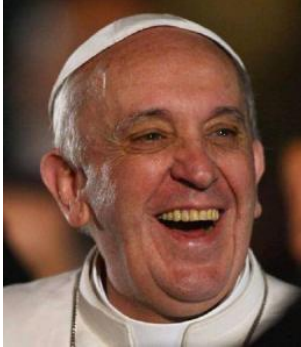

El papa Francesc em diu que és un diable

Dc, 5/06/2013 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

La setmana passada em va semblar un senyal de la Providència el fet que, com a periodista acreditada a l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, se m'oferís l'oportunitat de saludar el papa Francesc a la Biblioteca Apostòlica precisament quan començava el mes dedicat al Sagrat Cor de Jesús. Des que vaig arribar a Roma ara fa set anys, la petita capella del Sagrat Cor a l'Església del Jesús, el temple on descansen les despulles de Sant Ignasi, és el meu recer de pregària preferit.

No era pas una audiència privada amb el papa, i el temps a disposició que tenia amb ell depenia sobretot de qui estigués al costat de Francesc en aquell moment, de qui s'ocupés del protocol: el secretari, un alt funcionari, un eclesiàstic? El papa escolta i dialoga amb qui té al davant, sobretot si parla castellà o italià, però el responsable de protocol del moment fa la seva feina... N'hi ha de més flexibles i de menys. I el papa té una agenda apretada. És comprensible.

En qualsevol cas, per a mi, poder estrènyer la mà de Francesc, mirar-li els ulls i dir-li unes poques paraules era un do immens. Quan va ser el moment, em vaig presentar i li vaig dir el que em va sortir del cor: "*Gracias... Gracias... Gracias por ser otro Jesús en la tierra*". Tot d'una es va posar vermell. Només uns instants. Després, immediatament, li va canviar l'expressió, i va esclatar a riure, franc, divertit, amb una riallada com si acabés d'escoltar l'acudit més graciós del món. "*¡Pero si soy un diablo...!*" em va contestar mentre encara reia. I era evident que aquella resposta ell la sentia. Era ben clar que no ho deia per quedar bé o per sortir del pas. Llavors, l'encarregat de protocol, en italià, em va tallar ras i curt: "*Solo un saluto!*". Però Francesc em va retenir. Va deixar de riure, em va mirar fit a fit, i em va dir dolçament: "*Rece por mí*".